

ČAS

DANIEL ČERVINKA

ČAS

Daniel Červinka

Motto: Čas neúprosně měří čas.

*Absurdita se rodí z konfrontace mezi lidskou potřebou
a bezdůvodným tichem světa.*

(A. Camus)

1. KAPITOLA

Je jaro a květiny začínají dávat na odiv svou krásu. Celý únor čekám na tuto nádheru. Jarní sluneční paprsky jsou léčivé. Čas se někdy tak nesnesitelně vleče a jindy utíká jako zběsilý. Po ránu ptactvo rozehrává svou úžasnou ptačí symfonii. Je to krásné a uklidňující. Dokonalé – ten rytmus a spousta tónů. Záhada a nekonečno. Ať zemi brázdí tyto tóny. Ptáků se žádné nemoci nedotknou. Budou dál každé ráno koncertovat. Stále je se čemu divit a každé roční období má své kouzlo. A každé roční období je zvláštní a každá holá věta se dá rozvinout.

Každé ráno má svůj význam a čas, který máme, je darem od boha. Je noc, před půlnocí, a tichá jarní modlitba zní. Ať přijde teplo a slunce ať prohřeje po tuhé zimě krajinu. Krajina snů a touhy. Neměň se, řekl mi kdosi. Život tak pádí a čas pádí s ním. Za pár let mi bude padesát. To je síla. Mám jenom svůj malý život a múzy. Múzy – ty, které mě provádějí celým životem – a hudbu, která je mou láskou od dětství. Měl jsem moc štěstí a za to děkuji. Zažil jsem i hodně pádů, ale vždy jsem se zase zvednul. Tolikrát jsem něco zkazil a zase něco nového našel. A to je štěstí. Moc velké štěstí. Dostal jsem velké dary a za to děkuji. Mohu psát a vyjádřit se písmem. Pohybovat se. Svoboda, láska a pravda.

2. KAPITOLA

Dočítám básnickou sbírku svého přítele a je mi fajn. Je krásná jako on. Má v sobě lásku básníků. Před poslední básní jsem si dopřál doutník a kávu. Absurdita je bezčasí a vyvěrá z hlubin temnot. Temnota je zlo v lidské duši. To je asi to nejhorší, co může člověka potkat. Prázdnota. Prázdnota je bezčasá a je slyšet každou sekundu. Vteřina zapomnění a pád do hlubin dějin.

Je půlnoc a já opět nahlížím do hlubin své duše, abych odtamtud vypsal vše zlé a prohnilé, co mě trápí. A odvádí mě od snů plných dále.

Venku prší. Letošní chladné jaro je zvláštní. Kam oko dohlédne, všude hloupost a hlupáctví. Lidé nepoužívají zdravý rozum a nejhorší je srážka s blbcem, ale o tom psát nechci. O tom už bylo napsáno tolik, bylo by to naprosté kliše.

Kam se poděla ta euforie porevolučních let? Zemi teď šíří pandemie a tupost. Jsou slyšet vlaky, které vezou automobily. Všude jícny továren a hal. Orná půda mizí. Auta, kam se člověk podívá.

Kotel pomalu vyhasíná a já se těším na spánek a zítřejší den – co nového přinese?